

ESCRITORS DEL CAMP

'El major tresor' de Josep Gironès

JESÚS TIBAU
Escriptor

Darrerament he parlat amb molts autors/es que han escrit sobre la Guerra Civil i els anys posteriors, i la paraula *silenci* sempre apareix. Silenci a les sobretalles de les cases, silenci com a teràpia contra el dolor, silenci com a mostra del terror que encara viu sobre les tovalles. La nostra generació té una missió, transmesa pels nostres pares amb paraules, gestos i, sobretot, amb silencis. La missió de transmetre a les generacions futures aquest horror i aquesta repugnància per la guerra que hem heretat, per tal d'evitar que torni a passar mai més. Un dels autors que està posant fi al silenci és Josep Gironès.

L'autor segueix el mateix estil que a *La cabana* (XIX Premi Literari Vila d'Ascó), amb una narració dels fets alimentada per tota mena d'explicacions sobre la societat de l'època, sobre la seva cuina, sobre les seves tradicions i creences, i sobre altres aspectes que representen un valor afegit de caire històric i antropològic. D'aquesta manera, abunden les frases

fetes en aquesta novel·la que avança amb la pastanaga de descobrir el major tresor amagat pels templers en aquelles terres.

Si amb la novel·la *La cabana*, Josep Gironès feia un repàs a la història del seu poble fins als malaurats Fets de la Fatarella durant la Guerra Civil, aquests Fets són el punt de partida de la història que explica a *El major tresor*, que d'una manera o altra es podria prendre com una continuació. D'aquesta manera, l'autor fa el seu homenatge als pagesos assassinats durant els Fets, un homenatge i un record per a dignificar com cal algunes de les moltes víctimes que causà l'enfrontament bèl·lic i social.

La trama se centra en la família de cal Quadro on, per tradició, a l'avi se l'anomena Josepó, al cap de casa Josep, i al fill Josepet. A causa dels Fets, el pare de família es troba entre els morts i Josepet, de forma precipitada, es converteix en Josep. Aquesta acceptació de la responsabilitat es manifesta en un dels fragments que més m'han emocionat, quan el noi carrega la mula amb totes les eines tal com feia son pare: «Josepó va haver de girar la cara, per tal d'evitar que son nét li veiés rajar un parell de llàgrimes que se li esmunyien cara avall.» Aquesta responsabilitat pesarà sobre una llosa a les seves espatlles i marcarà la resta de la seva vida.

Durant la guerra es van perdre moltes vides, i es causaren danys de difícil reparació, però en aquell moment arribava la tasca més feixuga: «Pel davant quedava la gran feïnada de posar en producció camps gairebé abandonats, on els esbarzers i les argelagues es barrejaven amb les deixalles procedents de la guerra: cossos humans i equipaments, metralla i bombes encara per esclatar.» Davant d'aquest panorama, el poble de la Fatarella s'uneix en un objectiu comú: la reconstrucció de la Capella ensulhada per les bombes. En la tasca s'han de trobar cara a cara familiars de les víctimes i còmplices dels assassins; un dolor afegit especialment present en pobles petits. Enmig de tot plegat, uns amics del poble, en col·laboració amb un antic professor, investiguen l'existència d'un tresor ocult a La Fatarella pels templers, segons un vell manuscrit.

La Guerra Civil va dividir els nostres pobles dolorosament, ferint-los gairebé de mort. El major tresor intenta demostrar que, amb voluntat i amor, aquesta ferida pot cicatritzar el suficient per permetre la convivència. Aquesta és la gran lliçó del llibre, simbolitzada en la reconstrucció de l'església amb col·laboració de tot el poble, en un moment on la pèrdua de tantes vides humanes només permetia «viure per no deixar-se morir».

ALS QUATRE VENTS

La misericòrdia de Déu i la nostra

JAUME PUJOL
Arquebisbe de Tarragona

El 22 de febrer de 1931 la monja polonesa Faustina Kowalska (1905-1938) va escriure en el seu diari una experiència singular: la seva primera revelació de la Misericòrdia de Déu. Va anotar: «A la nit era a la meua cel·la quan vaig veure el Senyor Jesús vestit de blanc. Tenia una mà alçada en posició de beneir i l'altra tocant-se el vestit, que semblava obert sobre el pit. Brillaven dos llargs raigs, un de vermell i un altre blanc. La meua ànima estava plena de por, però alhora plena de felicitat. Després, Jesús em va dir: «Pinta una imatge meua segons aquesta visió amb la inscripció: "Jesús, en vós confio." Desitjo que aquesta imatge sigui venerada primer a la teua capella i després arreu del món.» Així ha estat. Joan Pau II va tenir una estima especial a

la devoció nascuda d'aquesta aparició de Crist. Va beatificar sor Faustina Kowalska el 1992 i la va canonitzar l'any 2000, el mateix any en què va establir que el segon diumenge de Pasqua se celebrés a l'Església la festa de la Divina Misericòrdia. Aquest diumenge ens disposem, doncs, a meditar sobre aquest do diví, que ja al principi de la humanitat es va manifestar quan Déu va fer la promesa d'un Redemptor. En complir-se la plenitud dels temps, Jesús va néixer de Maria Verge, que exclamaria en el cant jubilar del Magníficat: «La seva misericòrdia s'estén de generació en generació.» També en la nostra, tan necessitada del perdó de Déu i de la seva mirada amorosa, la invocació a la misericòrdia divina és la font de la nostra esperança. En efecte ¿quina solució ens queda quan en la vida sembla que se'ns tanquen totes les portes? Penseu, sobretot, en tantes persones atribolades per dolors físics, i també morals, que encara són més durs. El recurs a la Divina Misericòrdia és l'única solució per a no desesperar.

I penso sobretot en la nostra responsabili-

tat. Si Déu actua amb el seu cor amorós, també ens demana que actuem així nosaltres amb els germans més necessitats. Mitjançant paràboles ens va ensenyar que no hem de passar de llarg davant el patiment dels altres. Fins i tot va exclamar un cop: «Misericòrdia vull, no sacrificis!», davant una forma d'entendre la religió desencarnada, feta de rituals.

Jesús és exemple de misericòrdia perquè la practiquem en abundància. La crisi econòmica en què vivim ens ha d'impulsar a pensar més que mai en els pobres, en les persones que viuen soles, en les que no tenen casa o estan a punt de perdre-la, en les que no arriben a final de mes per la reducció de salaris o per la condició d'aturats, en les que passen fam.

En aquest sentit vull elogiar una vegada més l'actuació d'organitzacions com Càritas i tantes altres que tenen com a motiu fundacional aquest ajut. La seva actuació, com el voluntariat, és una forma encomiable d'exercitar la misericòrdia, que, encara que sembli humana, és divina.

TRIBUNA

Setmana Santa en Bonavista

JAVIER VILLAMAYOR
Regidor del barri de Bonavista de Tarragona

En estos días de Semana Santa, quisiera dedicar unas líneas para destacar la celebración de la procesión del Viernes Santo en Bonavista, como uno de los actos centrales de la misma. Esta procesión que se vive de una forma muy especial, se viene celebrando en el Barrio desde mediados de los años 70, y hay que decir que

tiene como peculiaridad el hecho de conservar un marcado "estilo andaluz", donde se cantan saetas y se grita "guapa" a la Virgen. Consta de tres pasos: la Soledad, el Cristo Crucificado y la Dolorosa, y de la Banda de Cornetas y Tambores del Cristo.

Es, sin duda, uno de los símbolos y una de las manifestaciones religioso-culturales, junto a la Romería del Rocío, que los andaluces afincados en Bonavista han recuperado y mantenido tanto por sus raíces cristianas como por su gran poder evocador. A través de estas expresiones, una parte importante de los vecinos del Barrio, intentan reproducir devociones que consti-

tuyen símbolos de su identidad e impregnar de ilusión y de un intento de dar sentido a sus vidas.

A pesar de su modestia, como señalaba al principio, la simbología y la estética de la procesión es claramente andaluza, pues como en Andalucía, además de las saetas y de los Vivos a la Virgen, los costaleros mecen los pasos dándole ese aire humano al sufrimiento del Cristo y dan ternura al dolor de su madre la Virgen. El esfuerzo de quienes llevan los pasos nos quieren recordar el esfuerzo y el sufrimiento de la vida, y la gran profusión floral con la que están adornados los mismos, tienen tal vez un cierto componente pagano de celebración de la llegada de la Primavera. En definitiva, una atractiva propuesta que les invito a conocer y a vivir.

EDITORIAL

20 anys no es canvien amb una sola trobada

Ahir no va poder ser i semblava previsible. La primera trobada entre Josep Poblet i Pere Granados va servir com a presa de contacte inicial per continuar negociant sobre les noves condicions que han de regir el Consorci Recreatiu i Turístic de PortAventura després que s'hagi extingit la seva vigència de vint anys recentment. Els alcaldes es van emplaçar a les trobades successives per continuar negociant la nova distribució, no només de tributs sinó de tot allò que implica compartir territorialment el *resort* de PortAventura, després d'una trobada que, diuen, va resultar satisfactòria. I és que, com a mínim, el diàleg entre les dues poblacions ha començat a fluir i aquest és, en definitiva, el camí per trobar una solució que satisfaci les aspiracions d'ambdós municipis. Probablement ni Pere Granados ni Josep Poblet aspiraven ahir a tancar un acord definitiu. Tots dos són coneixedors de la complexitat de gestionar tot allò que genera PortAventura. Però l'acord és obligatori, perquè els dos municipis beuen de les fonts d'un projecte que, més enllà de la recaptació d'ingressos, significa un pol d'atracció turística cabdal per a tota la Costa Daurada del qual depèn un dels seus principals motors econòmics: el turisme. Sembla clar que vint anys de funcionament d'un consorci no poden canviar-se amb una sola trobada. Les negociacions continuen, l'acord és a la vista.

+ CONFIDENCIAL

Amb bona química...

Repsol i l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa escenificaven ahir la renovació de la rúbrica del conveni de col·laboració pel qual la companyia dona 15.000 euros a l'entitat, mostrant d'aquesta manera el seu compromís amb la Setmana Sant tarragonina. Tot estava preparat ahir durant el matí per rebre la premsa i immortalitzar fotogràficament el moment de la signatura. Però cap dels dos representants de les parts signants va pensar a portar allò que és indispensable per signar un conveni: un bolígraf. Així les coses, els protagonistes de l'acte van haver de demanar als periodistes presents algun bolígraf per materialitzar la rúbrica i aquests van respondre ràpidament. Un dels bolígrafs prestats, però, era *merchandising* d'una de les grans companyies que comparteixen territori amb Repsol a Tarragona: BASF. Malgrat tot, el representant de Repsol no va mostrar cap inconvenient a signar amb el bolígraf de BASF. I és que ja se sap que entre la gran indústria sempre hi ha hagut bona química...

diari
més

tarragona - reus - costaDaurada

Edita:
Tamediaxa, S.A.
DL: T-1609/2001
issn: 1579-5659

Director General:
Carles Abelló

Directora: Sílvia Jiménez.
[redaccio@mestarragona.com]
Redacció: Laia Díaz, Antoni Guasch, Vicente Izquierdo, Alba Porta, Joan Marc Salvat, Susanna Cases. **Especials:** Laura Gómez. **Tancament:** Mario López.

Cap de publicitat:
Contxi Joan
Disseny editorial:
Carles Magrané
Cap de distribució:
Jaume Cañada

Fotografia:
Cristina Aguilar, Olívia Molet.
Edició de publicitat: Sara Sorando. **Distribució:** Marta López.
Administració: Núria Clos
Publicitat:
Maria Molleda, M. Jesús del Hierro, Mercè Ripoll, Antònia Turull.
[publicitat@mestarragona.com]
Imprimeix: Indugraf Offset, S.A.

Manel de Falla, 12, baixos.
43005 TARRAGONA
977 21 11 54 Fax 977 21 47 21

C/Alcalde Joan Bertran, 30.
43202 REUS
977 32 78 43 Fax 977 31 09 41

www.diarimes.com - www.facebook.com/DiariMes

Distribució controlada:

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència